

המאה ה-19, מרוקו:

ביום הבר-מצווה נהגו להוביל את החתן בשירת פיוטים ובריקודים לבית הכנסת. [...]
לפני לכתו לבית הכנסת ביקש הנער סליחה מאמו על מעשי השובבות שלו, והיא רחצה את ידיו.
לאחר מכן הלביש האב את הטלית על הנער והשיירה יצאה לבית הכנסת.
תפילת שחרית התנהלה בחגיגות רבה, בליווי זריקת סוכריות וקריאות צהלולים של הנשים [...] בזמן שחתן
השמחה עלה לקרוא בתורה.
[...] בדרך חזרה מבית הכנסת היו מובילים את החתן לבית הוריו בשירה, זמרה וריקודים. סעודת
הבר-מצווה הייתה לרוב מפוארת ומשובחת כל כך, עד שרבים ממנהיגי הקהילה חזרו על תקנות להגבלת
הסעודות.

(מתוך: הרב יעקב בירדוגו, "סליחה על מעשי שובבות" בתוך: עליזה לביא, התרמיל היהודי:
מסע בר-מצווה בקהילות ישראל (עורכים: עמיחי ברהולץ ועליזה רז-מלצר), עמ' 25-26)
נמצא גם בתוך ספר הלימוד [שבילי תרבות לכיתה ז בעמוד 205](#)